

Amager og andetsteds, for at planlægge en fremtidig Ordning, hvorved den Del af Ammunitionen, som man tillægger nogen Betydning som farligt Sprængstof, kan fjernes fra beboede Steder, fra Egne, hvor den virker uheldigt og truende og skaber Bekymring.

Den sidste Del af det ærede Medlems Bemærkninger er for saa vidt ny, som det ærede Medlem nu fremførte et Synspunkt, der ikke har været fremme under de foregaaende Forhandlinger, nemlig Spørgsmaalet om Hensynet til Befalingsmændenes Avancementsbetingelser og -vilkaar. Som Loven gennemføres, bliver disse Befalingsmænd i deres Stillinger, men det kan ikke nægtes, at naar de efterhaanden skal optages af den almindelige Artilleristyrke, bliver Avancementsvilkaarene ringere, end de ellers vilde blive. Nu er Forholdet imidlertid det, at en stor Mængde af Befalingsmændene i den senere Tid efter eget Ønske er gaaet udenfor Nummer eller traadt ud af Hæren, og ikke mindst har dette været Tilfældet i Artilleriet. Beständig klages der i denne Tid ved de forskellige Artilleriafdelinger over Mangel paa Befalingsmænd, idet man mener kun med Vanskelighed at kunne overkomme Arbejdet. Der er derfor for saa vidt Betingelser for at anvende den Styrke, som bliver overflødig ved Fæstningsartilleriregimentets Nedlæggelse, i ret stort Omfang indenfor Artilleriet i de Numre, som af anden Grund er ledige. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem tænkte sig, at man ikke skulde ansætte dem i andre Vaaben, hvor der er ledige Numre. Det tror jeg ikke, man paa Forhaand kan tage nogen fast Bestemmelse om, det maa afhænge af de givne Tilfælde, hvor vidt de er kommet i deres Uddannelse indenfor Artilleriet, og hvorvidt den anden Virksomhed, man kunde tænke dem anvendt til, efter deres tidligere Uddannelse vil være af nogenlunde rimelig Karakter. Men selve det almindelige Ønske om at tage det størst mulige Hensyn til de enkelte Personers Interesser ved Gennemførelsen af de Lovbestemmelser, som nu bliver besluttet, kan jeg selvfølgelig give det ærede Medlem, der talte saa ivrigt derfor, Løfte om at opfylde.

Parkov: Den højtærede Forsvarsminister betegner mine Udtalelser som ivrige. Jeg ved ikke, om der deri skal ligge en Kompliment, men jeg antager, at Forsvarsministeren vil kunne forstaa, at det ligger os meget varmt paa Sinde — jeg havde nær sagt, at det er et Livsspørgs-

maal for Artilleriet, det her drejer sig om —, og at det derfor er nødvendigt, at disse Ord udtales med saa stærk Betoning og saa stærkt et Eftertryk, som det er mig muligt at give dem. Jeg glædede mig ved at faa Tilslutning fra den ærede Ordfører for Venstre (Klaus Berntsen) til min Henstilling til Ministeren, og det synes jo ogsaa af Ministerens Udtalelser at fremgaa, at Ministeren selv har Øjet aabent for, hvilke ulykkelige Konsekvenser det kan have for Artilleriet, hvis man, hver Gang en Plads bliver ledig, ikke besætter den, ikke foretager nogen Forfremmelse, og det er dette, jeg har peget paa. Thi sker dette indenfor Artilleriet, bliver dette Vaaben langt uheldigere stillet end de andre Vaaben, og Vaabenet har jo ingen Skyld. Jeg tror, jeg tør sige, at der ogsaa af dette Vaaben — lige saavel som af de andre Vaaben — er udrettet et stort og, jeg tør vel sige: uegennyttigt Arbejde, og at det fortjener ethvert Hensyn fra den øverste Styrelses Side. Jeg vil nu haabe, at Hensynet fra Ord maa blive omsat i Gerning, saaledes at man kan gaa ud fra, at dette Vaaben virkelig vil blive behandlet paa samme Maade som alle de andre Vaaben. Jeg har intet imod, hvis der skulde være Plads ledig andetsteds, og der skulde findes Officerer indenfor Artilleriet, der kan fyldestgøre de Krav, som stilles til disse Pladser, at Officererne saa forsettes til saadanne Vaaben. Det er noget, vi finder ganske rimeligt og naturligt.

Ministeren siger, at den egentlige Desarmering vil kunne tilendebringes indenfor et Tidsrum af 3 Maaneder, og hermed burde jo saa følge en Forklaring af, hvad han mener med „den egentlige Desarmering“, men naturligvis ved vi det godt, thi vi har hørt det tidligere. Det er altsaa Ministerens Mening, at Artilleriskytsset skal fjernes fra Landbefæstningen, medens alt det øvrige Skyts bliver enten paa selve Stedet eller opmagasineres i Nærheden, Voldskytsset trækkes ind, Skytsset fra Kaponnièrerne skulde formentlig endda blive liggende lige i Nærheden af det Sted, hvor det nu er anbragt. Det nytter imidlertid ikke nu at diskutere dette Spørgsmaal videre; det er efter min Formening ikke en Desarmering, her skal foregaa, det er en Bortfjernelse af visse Rækker Skyts, som føres ind til København og for den Sags Skyld lige saa hurtigt kunde bringes paa Plads igen.

Foruden det Spørgsmaal, jeg nu har berørt, er der Spørgsmaalet om Ammunitionen. Det er bekendt, at Ministeren har